USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudkyň JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Lenky Kaniové v právní věci žalobkyně: **J. H.,** zast. Mgr. Marianem Pavlovem, advokátem se sídlem Malé náměstí 125/16, Hradec Králové, proti žalované: **Česká televize,** se sídlem Kavčí hory, Praha 4, proti rozhodnutí generálního ředitele žalované ze dne 19. 1. 2016, vedené u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 9 A 49/2016, o návrhu žalobkyně na určení lhůty k provedení procesního úkonu dle § 174a zákona č. 6/2002 Sb.,

takto:

I. Městský soud v Praze **je povinen** ve věci vedené před tímto soudem pod sp. zn. 9 A 49/2016 nařídit ústní jednání ve lhůtě do 25. 9. 2018.

II. Žalobkyni **se přiznává** náhrada nákladů řízení ve výši 2 178 Kč, která jí bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto usnesení k rukám jejího zástupce Mgr. Mariana Pavlova, advokáta se sídlem Malé náměstí 125/16, Hradec Králové.

Odůvodnění:

I. Návrh na určení lhůty k provedení procesního úkonu

[1] Návrhem ze dne 23. 5. 2018, který byl Nejvyššímu správnímu soudu v důsledku administrativní chyby Městského soudu v Praze doručen dne 18. 7. 2018, se žalobkyně (dále „navrhovatelka“) domáhá určení lhůty k provedení procesního úkonu dle § 174a zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o soudech a soudcích“). Konkrétně požaduje, aby byla městskému soudu určena lhůta k nařízení jednání ve věci vedené u tohoto soudu pod sp. zn. 9 A 49/2016, a to ve lhůtě 30 dnů od blíže neurčeného okamžiku.

[2] Uvedla, že žalobu podala 21. 3. 2016, ale do dnešního dne nebylo ve věci nařízeno jednání. U městského soudu podala také žádost o přednostní projednání věci podle § 56

odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále „s. ř. s."), nebylo jí však vyhověno.

[3] Městský soud ve svém vyjádření uvedl, že ve věci nedochází k průtahům, není nečinný. Po podání žaloby se věcí průběžně zabýval a činil procesní úkony, aby věc mohl projednat a rozhodnout. Nyní je věc po procesní stránce připravena k nařízení ústního jednání, avšak soud k němu doposud nepřistoupil, neboť se řídí zákonným pravidlem, dle kterého mají být věci zásadně vyřizovány v pořadí, v jakém soudu došly. Nejedná se o věc, pro kterou by byl zákonem stanoven přednostní režim (§ 56 odst. 2 a 3 s. ř. s.), což navrhovatelce sdělil.

[4] Podotkl také, že projednávaná věc byla nově zřízenému specializovanému senátu 15 A/Ad/Af přidělena podle změny č. 11 rozvrhu práce Městského soudu v Praze pro rok 2018 s účinností od 1. 7. 2018. Touto změnou bylo senátu přiděleno k projednání a rozhodnutí mj. 50 nevyřízených věcí, které napadly v období od 1. 7. 2015 do 31. 12. 2015, a dále 125 věcí napadlých od 1. 1. 2016, z nichž celá řada přišla dříve než navrhovatelčina věc. Vyhovění návrhu na určení lhůty k provedení procesního úkonu by proto dle městského soudu znamenalo popření práva ostatních žalobců, jejichž „nepřednostní" věci napadly dříve. Nařízení jednání očekává v závěru tohoto roku.

II. Podstatný obsah spisu městského soudu

[5] Dne 21. 3. 2016 městský soud obdržel navrhovatelčinu žalobu proti rozhodnutí generálního ředitele žalované ze dne 19. 1. 2016. Tímto rozhodnutím bylo zamítnuto stěžovatelčino odvolání a potvrzeno rozhodnutí žalované ze dne 3. 12. 2015, č. j. LP 786/2015, kterým byla odmítnuta její žádost podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů. Žádala poskytnutí aktuálního seznamu názvů právnických osob, jež hradí žalované televizní poplatky, spolu s uvedením dalších dostupných údajů, zejména o počtu televizí, popř. výši hrazeného poplatku. K žalobě byla přiložena plná moc udělená zástupci navrhovatelky.

[6] V žalobě navrhovatelka rozporuje důvod, pro který jí nebyly informace poskytnuty - kvůli ochraně důvěrnosti majetkových poměrů podle § 10 zákona o svobodném přístupu k informacím. Má za to, že ze seznamu, jehož poskytnutí požadovala, by nebylo možné zjistit informace o majetkových poměrech plátců poplatků. Poukazuje také na to, že žádá informace výlučně o právnických osobách, jejichž majetkové poměry jsou zveřejňovány ve sbírce listin obchodního rejstříku. Dále uvádí, že koncesionářské poplatky se v rukou žalované stávají veřejnými prostředky a z tohoto důvodu existuje veřejný zájem na zjištění a „kontrole" morálky (ne)platičů poplatků a plnění povinnosti žalované poplatky vybírat. Z poplatků je následně hrazena činnost žalované. Dodává, že žalovaná jí případně měla poskytnout seznam v takové podobě, aby její žádosti (zřejmě částečně, pozn. NSS) vyhověla a respektovala přitom ochranu majetkových poměrů právnických osob. Měla také zvážit, zda nad ochranou důvěrnosti majetkových poměrů právnických osob nepřevažuje veřejný zájem na poskytnutí požadovaných informací.

[7] Ve spise následuje pokyn původní soudkyně zpravodajky ze dne 8. 4. 2016 k zaslání navrhovatelce: (i.) výzvy k zaplacení soudního poplatku, (ii.) informace o složení senátu,

(iii.) výzvy dle § 51 s. ř. s. a doložení registrace k dani z přidané hodnoty (dále jen „DPH“) zástupce navrhovatelky, (iv.) výzvy k předložení napadeného správního rozhodnutí; žalované: (a) kopie žaloby, (b) žádosti o zaslání správního spisu ve lhůtě 1 měsíce, (c) informace o složení senátu a (d) výzvy dle § 51 s. ř. s.

[8] Dne 31. 3. 2016 byla městskému soudu doručena žádost navrhovatelky o osvobození od soudních poplatků s přílohami.

[9] Na č. l. 29 je zařazena výzva navrhovatelce k předložení kopie napadeného správního rozhodnutí ze dne 13. 4. 2016 spojená s informací o složení senátu. Kopie rozhodnutí byla soudu doložena s podáním navrhovatelky dne 22. 4. 2016. Dále byla připojena kopie prvostupňového rozhodnutí.

[10] Ve spise následuje na č. l. 36 přípis soudu žalované ze dne 3. 5. 2016, kterým ji vyzval k vyjádření k žalobě, předložení úplného spisového materiálu, zaslal jí informaci o složení senátu a výzvu dle § 51 s. ř. s.

[11] Dne 6. 6. 2016 byla soudu doručena žádost žalované o prodloužení lhůty k zaslání vyjádření k žalobě a spisového materiálu. Bylo k němu připojeno pověření Mgr. M. Ž. k jednání za žalovanou ve věci.

[12] Dne 17. 6. 2016 bylo soudu doručeno vyjádření žalované k podané žalobě, ke kterému byl připojen spisový materiál.

[13] Na č. l. 46 je založen přípis navrhovatelce ze dne 20. 6. 2016, kterým jí soud zaslal vyjádření žalované, vyzval ke sdělení dle § 51 s. ř. s. a k zaslání registrace k DPH zástupce navrhovatelky.

[14] Dne 13. 7. 2016 byla soudu doručena replika navrhovatelky k vyjádření žalované, návrh na přednostní projednání věci a požadavek, aby bylo ve věci nařízeno ústní jednání. Přiložena byla mj. registrace zástupce navrhovatelky k DPH.

[15] Usnesením ze dne 20. 9. 2016, č. j. 9 A 49/2016 – 60, městský soud rozhodl o částečném osvobození navrhovatelky od soudních poplatků. Na č. l. 62 následuje pokyn soudkyně zpravodajky ze dne 21. 9. 2016 k zaslání přípisu navrhovatelce, jímž jí soud sděluje důvody, pro které nebude její věc projednána přednostně. Na č. l. 63 je pokyn soudkyně zpravodajky k zaslání výzvy k zaplacení soudního poplatku navrhovatelce. Následují přípisy navrhovatelce. Na č. l. 66 je přípis ze dne 27. 10. 2016, se kterým soud zaslal žalované na vědomí navrhovatelčinu repliku.

[16] Na č. l. 67 je založen záznam o složení soudního poplatku ve výši 500 Kč navrhovatelkou.

[17] Dne 23. 5. 2018 byl soudu doručen návrh navrhovatelky na určení lhůty k provedení procesního úkonu.

[18] Na č. l. 72 je zařazen úřední záznam předsedy senátu ze dne 16. 7. 2018, obsahující informace o přidělení věci nově zřízenému senátu 15 A/Ad/Af v intencích výše shrnutého vyjádření městského soudu a o tom, že soudci byl návrh na určení lhůty k procesnímu úkonu v důsledku administrativního pochybení pracovnice kanceláře předložen až 16. 7. 2018. Ve spise je dále přípis navrhovatelce z téhož dne, kterým ji soud informuje o změně rozvrhu práce a omlouvá se jí za zmíněné pochybení pracovnice kanceláře. O změně rozvrhu práce byla informována také žalovaná, a to přípisem soudu ze dne 15. 7. 2018 na č. l. 74. Následuje již jen předkládací zpráva, se kterou byla věc předložena Nejvyššímu správnímu soudu.

III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[19] Řízení o návrhu na určení lhůty k provedení procesního úkonu, které je upravené v § 174a zákona o soudech a soudcích, představuje promítnutí zásad spravedlivého procesu z hlediska naplnění práva účastníka nebo jiné strany řízení na projednání jeho věci bez zbytečných průtahů, jež je zakotveno zejména v ustanovení čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, do řízení probíhajícího před soudem.

[20] Při posuzování návrhu na určení lhůty je Nejvyšší správní soud vázán navrhovatelovou specifikací procesního úkonu, u něhož jsou namítány průtahy. Jen u takto vymezeného procesního úkonu zkoumá, zda dochází k průtahům. V nynější věci jsou průtahy namítány ve vztahu k nařízení ústního jednání. Vzhledem k tomu, že na konci ústního jednání soud zpravidla vyhlašuje rozhodnutí, jímž se řízení končí, je namístě při posuzování, zda dochází k namítaným průtahům s nařízením jednání, zhodnotit, zda městský soud neprodlévá s rozhodnutím věci samé.

[21] Důvodnost návrhu na určení lhůty Nejvyšší správní soud posuzuje dle kritérií vymezených v § 174a odst. 8 zákona o soudech a soudcích. Těmito kritérii jsou složitost věci, význam předmětu řízení pro navrhovatele, postup účastníků nebo stran řízení a dosavadní postup soudu. Současně není bez významu ani § 56 odst. 1 s. ř. s., dle něhož soud projednává a rozhoduje věci podle pořadí, v jakém k němu došly; to neplatí, jsou-li u věci dány závažné důvody pro přednostní projednávání a rozhodování věci. V § 56 odst. 2 a 3 s. ř. s. jsou vymezeny návrhy a věci, o nichž se rozhoduje přednostně.

[22] Za porušení práva na projednání věci bez zbytečných průtahů pak Nejvyšší správní soud nepovažuje samotnou skutečnost, že soud, vůči němuž návrh na určení lhůty k provedení procesního úkonu směřuje, učinil v přiměřených lhůtách všechny přípravné úkony, které musí předcházet rozhodnutí věci, ale ve věci stále nerozhodl, jelikož rozhoduje věci napadlé dříve. Podstatné však je, aby v tomto stavu soud neudržoval řízení po příliš dlouhou dobu, což se posuzuje dle kritérií zmíněných v § 174a odst. 8 zákona o soudech a soudcích. Jde o kritéria vycházející z judikatury Evropského soudu pro lidská práva (viz bod 48. rozsudku velkého senátu Evropského soudu pro lidská práva ze dne 16. 9. 1996, *Süßmann proti Německu*, stížnost č. 20024/92, publ. Reports 1996-IV, či bod 43. rozsudku velkého senátu Evropského soudu pro lidská práva ze dne 27. 6. 2000, *Frydlender proti Francii*, stížnost č. 30979/96, publ. Reports 2000-VII; oba rozsudky jsou dostupné z http://hudoc.echr.coe.int).

[23] V případě, že nelze posuzovanou délku řízení s ohledem na popsaná kritéria nadále tolerovat, není možné návrh na určení lhůty k provedení procesního úkonu zamítnout s odkazem na § 56 odst. 1 s. ř. s. a odůvodněním, že soud stále rozhoduje věci napadlé dříve než tu, které se týká návrh na určení lhůty k provedení procesního úkonu. Ochranu práva na projednání věci bez zbytečných průtahů totiž nelze odmítnout s poukazem na to, že práva někoho jiného jsou porušována ještě více. Zde se pak uplatní názor Ústavního soudu, že *„průtahy v řízení nelze ospravedlnit obecně známou přetížeností soudů; je totiž věcí státu, aby organizoval své soudnictví tak, aby principy soudnictví zakotvené v Listině a Úmluvě byly respektovány a případné nedostatky v tomto směru nemohou jít k tíži občanů, kteří od soudu právem očekávají ochranu svých práv v přiměřené době*“; viz např. nález sp. zn. IV. ÚS 55/94, nález sp. zn. I. ÚS 663/01, nález sp. zn. III. ÚS 685/06, nález sp. zn. IV. ÚS 391/07 a další; všechna zde citovaná rozhodnutí Ústavního soudu jsou dostupná z http://nalus.usoud.cz).

[24] V nynější věci nejde o návrh, který by měl městský soud projednat a rozhodnout přednostně dle § 56 odst. 3 s. ř. s. či § 56 odst. 1, věty za středníkem, s. ř. s. Městský soud přitom v současnosti rozhoduje věci, které napadly dříve než navrhovatelčina žaloba. I při vědomí těchto skutečností v návaznosti na výše citovanou judikaturu Ústavního soudu Nejvyšší správní soud shledal, že řízení před městským soudem trvá nepřiměřeně dlouho s ohledem na kritéria zmíněná v § 174a odst. 8 zákona o soudech a soudcích (tj. s ohledem na složitost věci, význam předmětu řízení pro navrhovatele, postup účastníků nebo stran řízení a na dosavadní postup soudu).

[25] Prvním kritériem zmíněným v § 174a odst. 8 zákona o soudech a soudcích je složitost věci. Nejvyšší správní soud shledal, že věc dosahuje běžné složitosti. O skutkovém stavu není mezi stranami spor. Právně bude třeba posoudit, zda existovaly důvody k odmítnutí poskytnutí informace podle zákona o svobodném přístupu k informacím, přičemž obsah napadeného rozhodnutí ani žaloby nenasvědčuje tomu, že by ve věci bylo nutné řešit nadprůměrně složité právní otázky.

[26] Ohledně významu věci pro navrhovatelku Nejvyšší správní soud vycházel z obsahu návrhu na přednostní projednání věci založeného ve spise městského soudu. Navrhovatelka v něm uvedla, že má zájem na rychlém vyřešení soudního sporu na poskytnutí požadovaných informací, a to i s ohledem na efektivní kontrolu veřejné správy a zachování aktuálnosti informací. Nejvyšší správní soud k tomu uvádí, že takové důvody lze obecně vztáhnout v podstatě ke všem věcem týkajícím se svobodného přístupu k informacím, tudíž o zvláštním významu pro navrhovatelku nevypovídají. Konstatuje proto, že význam věci pro navrhovatelku je srovnatelný s běžnou úrovní významnosti věcí řešených správními soudy.

[27] Důvodnost návrhu na určení lhůty se posuzuje též z hlediska postupu účastníků řízení. K tomuto kritériu lze uvést, že navrhovatelka s podáním žaloby nezaplatila soudní poplatek ani nepožádala o osvobození od soudních poplatků a nepřiložila napadené správní rozhodnutí. Žádost o osvobození od soudních poplatků nicméně podala 10 dnů po žalobě, kopii napadeného rozhodnutí doložila v podstatě obratem po obdržení výzvy městského soudu a podobně tomu bylo s platbou soudního poplatku po rozhodnutí o částečném osvobození. Na výzvu k vyjádření se dle § 51 s. ř. s., k doložení registrace zástupce k DPH

a k případné replice k vyjádření žalované reagovala v přiměřené době – přibližně po dvou týdnech. Nijak významně tedy nepřispěla k délce řízení.

[28] Co se týče postupu městského soudu, lze konstatovat, že v přiměřené době po obdržení žaloby činil většinu úkonů nezbytných pro uvedení věci do stavu, kdy je možno rozhodnout. Nelze shledávat průtahy s obstaráním správního spisu a vyjádření žalované, s výzvou k zaplacení soudního poplatku a zjištění, zda strany souhlasí s rozhodnutím věci samé bez jednání. Dílčí nedostatek spatřuje Nejvyšší správní soud v tom, že o navrhovatelčině žádosti o osvobození od soudních poplatků bylo rozhodnuto téměř až po půl roce od jejího podání. Vzhledem k tomu, že městský soud neshromažďoval za účelem rozhodnutí o žádosti žádné další podklady než ty, které navrhovatelka připojila, není doba půl roku zcela přiměřená. Významnějším problémem je to, že městský soud zaslal Nejvyššímu správnímu soudu návrh na určení lhůty k procesnímu úkonu až dva měsíce po té, co jej obdržel, přestože zákon o soudech a soudcích obsahuje v tomto ohledu poměrně přísné lhůty. Na druhou stranu je třeba uvést, že popsaná situace nastala v důsledku administrativního pochybení a že městský soud ihned poté, co se o pochybení dozvěděl, zaslal navrhovatelce omluvu a návrh se spisem i předkládací zprávou zaslal Nejvyššímu správnímu soudu. V procesním postupu městského soudu shledal Nejvyšší správní soud dílčí nedostatky, které ale nebyly takového rázu, aby bylo možno hovořit o průtazích v řízení.

[29] Zda dochází k průtahům s vydáním rozhodnutí o žalobě, respektive s nařízením ústního jednání, Nejvyšší správní soud posuzuje na základě komplexního hodnocení všech hledisek zmíněných v § 174a odst. 8 zákona o soudech a soudcích.

[30] Při souhrnném hodnocení kritérií, jejichž prostřednictvím se hodnotí důvodnost návrhu na určení lhůty k provedení procesního úkonu, lze vyjít z toho, že řízení před městským soudem trvá více než 28 měsíců. Jde tedy o řízení, jehož délka přesahuje dva roky, což je hranice, při jejímž překročení je namístě velmi citlivě vážit každé z posuzovaných hledisek zmíněných v § 174a odst. 8 zákona o soudech a soudcích samostatně i v jejich komplexu. K podpoře tohoto závěru lze poukázat též na stanovisko občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu ze dne 13. 4. 2011, sp. zn. Cpjn 206/2010, publ. pod č. 58/2011 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, vztahující se k odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci nesprávným úředním postupem v případě nevydání rozhodnutí v přiměřené lhůtě. Nejvyšší soud zde v části VI. stanoviska zmínil, že jakékoli řízení vždy nějakou dobu trvá, a dále na vysokém stupni obecnosti uvedl, že za přiměřenou délku řízení Nejvyšší soud považuje ještě 24 měsíců (nikoli však již delší). Nejvyšší správní soud se do značné míry brání naznačené paušalizaci, avšak zdůrazňuje nutnost zohledňování všech okolností posuzovaného případu.

[31] Projednávaná věc je po všech stránkách víceméně běžná. Je průměrně složitá, pro navrhovatelku má běžný význam, její postup délku řízení podstatně neovlivnil. V postupu městského soudu sice byly shledány dílčí nedostatky, nikoli však zásadní. Vzhledem k tomu nelze délku řízení více jak 28 měsíců považovat za přiměřenou a Nejvyšší správní soud návrhu na určení lhůty k nařízení jednání vyhověl. Městskému

soudu určil lhůtu do 25. 9. 2018. Tento termín byl zvolen tak, aby městský soud měl dostatečný časový prostor pro přípravu jednání, včetně studia spisu a předvolání účastníků.

[32] Nejvyšší správní soud poznamenává, že k určení lhůty k provedení procesního úkonu přistoupil i přesto, že městskému soudu nelze vyčítat, že při velké vytíženosti rozhoduje v souladu s § 56 s. ř. s. věci přednostní a dále nejstarší „nepřednostní" věci. Stejně jako Ústavní soud (srov. např. nález ze dne 7. 8. 2007, sp. zn. IV. ÚS 391/07, publikovaný jako N 122/46 SbNU 41) si přitom Nejvyšší správní soud plně uvědomuje, že jeho individuální rozhodnutí, kterým návrhu na určení lhůty vyhoví, není systémovým řešením, neboť v případě, kdy by zdejší soud vyhověl návrhu na určení lhůty těch účastníků řízení před městským soudem, jejichž věci jsou ještě starší než věc navrhovatelčina, nedošlo by k faktickému zlepšení situace. Návrh na určení lhůty k provedení procesního úkonu není totiž nástrojem, který je schopen vyřešit vysokou zátěž soudu. Nejvyšší správní soud však nemá jiný nástroj, který by mohl použít k ochraně navrhovatelů před případnými průtahy v řízení u krajských soudů či městského soudu. V nynějším řízení je jeho povinností poskytnout ochranu právům toho účastníka, který se na něj v individuálně určené věci se svým návrhem obrátil. Ve vztahu k otázce zachování principu rovnosti účastníků řízení před soudem, která se v dané souvislosti nabízí, lze s odkazem na výše zmíněný nález Ústavního soudu ze dne 7. 8. 2007 (viz bod 25. nálezu), zmínit, že: „*takový princip se uplatní toliko v situaci, kdy zásah do základních práv a svobod jednotlivce lze odstranit jiným způsobem, tedy existují-li vedle zvoleného nástroje také jiné prostředky, kterými lze zabránit zásahu do základních práv a svobod.*" Nejvyšší správní soud však jiný prostředek nemá a o návrhu na určení lhůty musí rozhodnout.

IV. Náklady řízení

[33] Dle § 174a odst. 8, věty poslední, zákona o soudech a soudcích platí, že je-li návrh na určení lhůty k provedení procesního úkonu uznán jako oprávněný, hradí náklady řízení o něm stát.

[34] Dle § 174a odst. 5, věty druhé, zákona o soudech a soudcích se pro řízení o návrhu na určení lhůty používají přiměřeně ustanovení části první a části třetí zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř."), nestanoví-li zákon o soudech a soudcích jinak. V otázkách nákladů řízení o návrhu na určení lhůty neupravených v zákoně o soudech a soudcích se tedy použije o. s. ř.

[35] Dle § 151 odst. 2 o. s. ř. se výše odměny za zastupování advokátem určí na základě vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif"). K užití advokátního tarifu srovnej rozsudek velkého senátu Nejvyššího soudu ze dne 15. 5. 2013, sp. zn. 31 Cdo 3043/2010, publ. pod č. 73/2013 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek.

[36] Navrhovatelčin zástupce v řízení vykonal jeden úkon právní služby dle § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu v podobě podání návrhu na určení lhůty k provedení procesního úkonu. Za tento úkon náleží odměna a paušální náhrada hotových výdajů v celkové výši 1 800 Kč (§ 7 bod 4., § 9 odst. 1 a § 13 odst. 3 advokátního tarifu).

Navrhovatelčin zástupce doložil, že je plátcem daně z přidané hodnoty. Dle § 137 odst. 3 o. s. ř. k nákladům řízení patří též náhrada za tuto daň, která v nynějším případě činí 378 Kč (21 % z 1 800 Kč). Celková výše nákladů řízení, které navrhovatelce hradí stát, činí 2 178 Kč (1 800 Kč + 378 Kč). Náhrada nákladů řízení bude vyplacena navrhovatelce z účtu Nejvyššího správního soudu k rukám jejího zástupce Mgr. Mariana Pavlova, advokáta se sídlem Malé náměstí 125/16, Hradec Králové.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 1. srpna 2018

JUDr. Radan Malík
předseda senátu